

длъжеше на дѣлото, което той счита за сигорно.

Не вша. Тогазъ той е глупавъ адвокатъ.

Не ша. Не е тъй Невша. Азъ проучихъ тоя въпросъ. Когато единъ адвокатъ види едно удостовѣрение отъ общинско управление и чете: че еди кой си умрѣлъ на тая дата; че оставилъ такива и такива имоти; че наследниците сж тия и тия; и когато той смѣта, че е прочелъ и моето име — какво има да се съмнява. За единъ адвокатъ — такова наследство е сигорно злато.

— И после?

— После ме покани да идемъ на сладкарница; ходихме въ боровата гора. Говори ми съ такова увлечение. . . И най-подире ме помоли да откажа на кандидата си.

— А ти?

— Азъ му казахъ, че може, ако той се съгласи за тая вечеръ да направимъ годежа. Тогава той за да ми докаже, че говори сериозно заяви: не само годежъ — на вѣнчило съмъ готовъ.

— Ами вули?

— Той щѣлъ да си извади. Пъкъ азъ съмъ готова.

Невша хваща ржцетъ на другарката си и я здрависва.

— Чудесно! Чудесно! . . Чудесно!! Само. . .

— Какво?

— Когато разбере!

— Не ще има куражъ предъ леля, тебе и съдружника си да откаже.

— Ти си увѣрена?